

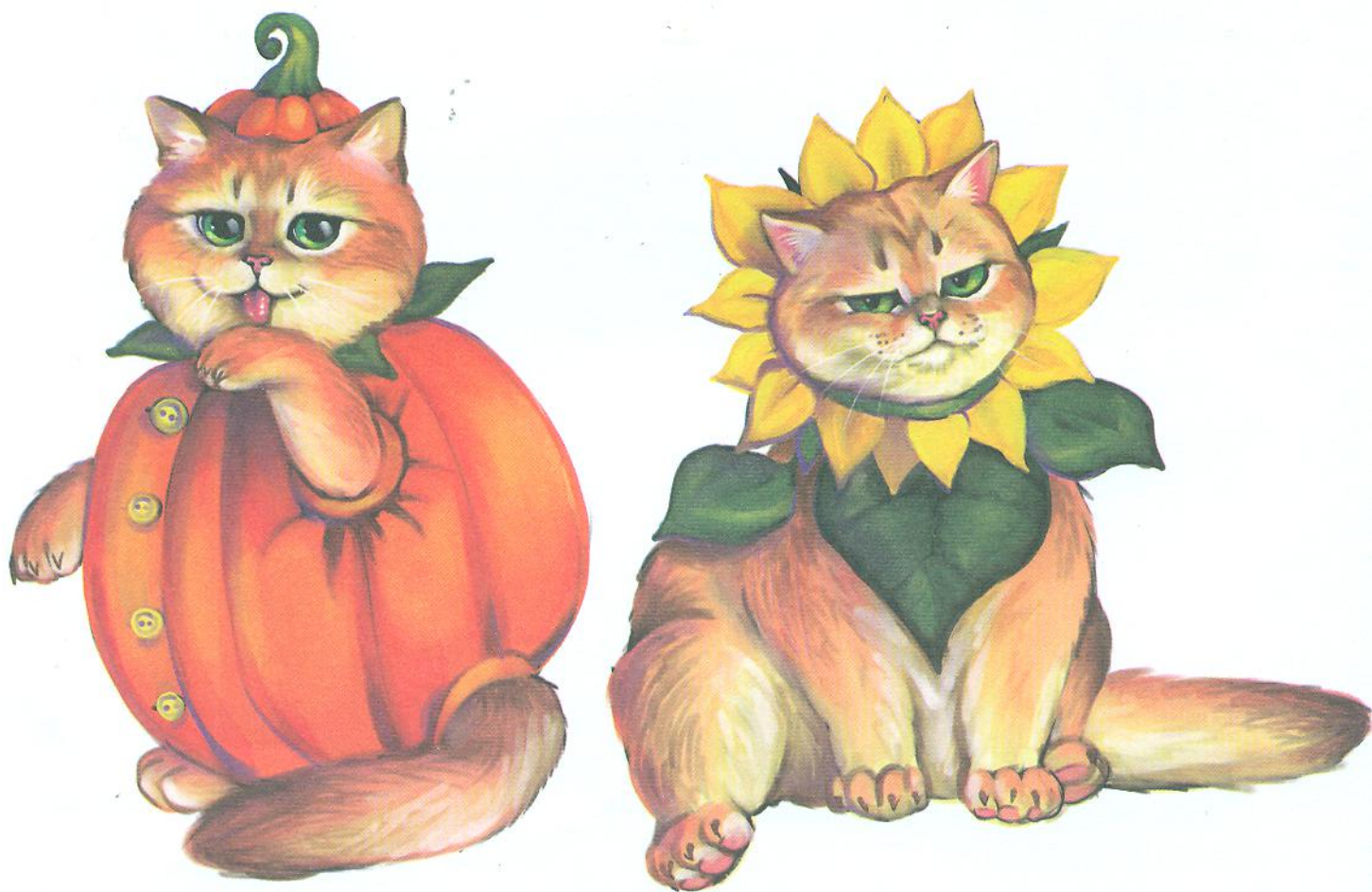

Було це чи не було... Приблизно так починаються різні казкові оповідки. Але наша історія не вигадана. Трапилася вона в одному великому місті. То був час, коли мороз малює на вікнах кришталеві візерунки, а люди радіють гірляндам-вогникам і гарячому какао. Здавалося б, зима найхолодніша пора року... Однак саме вона — сезон найтепліших обіймів і здійснення бажань.

Наш герой — помаранчевий котик Коржик — нещодавно переїхав до нової оселі разом зі своєю людською родиною. У дворі чарівний пухнастик швидко освоївся, і за лічені дні його вже знали всі тутешні. Бо, на відміну від інших домашніх котиків, наш нявчик не любив вилежуватися вдома весь день і часто виходив на прогулянки з опікункою Оксаною.

До того ж своєю появою він завжди привертав увагу. Ще б пак, погляд його смарагдових очей міг обезброїти кожного. А ще котик умів спілкуватися з людьми, точніше знав їхні вразливі місця. Як тільки хтось зупинявся перемовитися слівцем з Оксаною, Коржик плигав на руки та починав муркотати. А до тих, хто хотів прошмигнути повз, обмежившись коротким вітанням, застосовувалася тактика «шнурок». Кицьо наздоганяв «утікача», граючись зі шнурками у його черевиках і перевертаючись клубочком. То було наскільки кумедно та мило, що навіть найчерствіші серця танули, мов пломбір улітку.

Була ще одна причина, чому Коржика так обожнювали. Для свого котика Оксана шила неймовірні, хоча часом і химерні одяганки. Тож у дворі Коржик мав репутацію модника. Сьогодні він міг превратитися в смуга-

стого тигра, а за кілька днів — у барвистого єдинорога, мушкетера або й узагалі гарбузика.

— Коржику, а сьогодні ти хто? — запитував його на своїй котячій говірці старий шотландець Том. — Щось мені невтямки...

— Дракон. А може й динозавр, — муркав-буркав зі свого зеленого комбінезона наш герой.

— Оце так! У що це тебе вбрали? — а це вже іншого дня над ним глузували голуби.

— Та це ж очевидно! Соняшник я...

— Стережися, бо виклюємо з тебе все насіння, — реготали вони услід.

— Ага, дивіться, щоб я не повисмикував вам усе пір'я, — віднявкувався той і поспішав за Оксаною. — Зовсім уже знахабніли...

Ніде правди діти — ці костюми Коржику не завжди були до смаку. Проте котові подобалася увага, а без чудних вбрань її діставалося в рази менше. А ще він дуже-дуже любив свою родину. Тому, коли Оксана приносила з майстерні черговий «мімімі костюмчик», кіт лише приречено зітхав, але відмовити їй не міг.

Отак настала перша зима у новому помешканні. Коржик усе рідше виходив у двір, зате все частіше гуляв на відкритому балконі, перемовляючись із сусідом Томом та голубами. Звісно, вони ще ті пернаті насмішкуваті нахаби — але коли нудно, то й така компанія згодиться.

Надвір господиня вбирала улюбленця у гарненьку шапочку та шарф.

